

“Evkafla Çalışmak” Konulu Anı Yarışmasında Ödül Alan Eserler

SADIK UYAR - BALIKESİR
YARIŞMA BİRİNCİSİ

EVKAFTA ÇALIŞMAK ve VAKIF İNSAN OLMAK

1972 yılıydı. İlkokulu bitiriyordum. Tüm öğrenciler gibi benim de hayallerim vardı. Büyüklerim: " Bizim halimizi görüyorsun ya! Okumalısın." Diyorlardı. O zaman ortaokul ve liseler ancak büyük kasabalarda vardı. Okumalıydım. Bu doğru. Ama nasıl, nerede? Bunu bilen yoktu tabi...

İlkokul öğretmenim "Endişe etmeyin. Ben ortaokula kaydını yaptırır, kalacak yatılı bir yer de buluruz." demişti. Güveniyordum, Ali Eren öğretmenime. Günü geldiğinde bir gün elimden tuttu, ortaokula kaydımı yaptırdı. "Yabancı dili İngilizce olsun" demişti kayıt memuruna."Sana kalacak güzel bir yer de buldum oraya gidelim" dedi.

Geniş camlı, iri kapılı üç katlı büyük bir binanın kapısından içeriye girmiştik. İlk girdiğim koridorda karşıda müdür odası, içerisinde bir şeyler yazan birisi vardı. Bana bakıp, "tamam" demişti. Pazar günü eşyalarımı al gel. Okul açıldığında burada kalacaksın. "- Ya para? demiştim, endişe ile." - "Yer, içer, yatar kalkar, dua edersin; ama sınıfta kalma yok." demişlerdi.

Pazar günü geldiğimde kapısında Burhaniye Vakıflar Erkek Öğrenci Yurdu tabelası dikkatimi çekmiş ve endişe ile içeriye girmiştik. Sonrada çok sevmişim burasını. İlk defa bu sene açılıyor ilk öğrencileri de bizler olacaktık bu yurdun. Her taraf yeni, dolaplarımız, yataklarımız tertemizdi. "Vakıf" kelimesini ilk defa burada duymuş ve görmüştüm. Adının Halil Akpınar olduğunu hatırladığım yurt müdürümüz iyi bir vakıf dostu idi.

ladığım yurt müdürümüz iyi bir vakıf dostu idi.

Günler ayları, aylar yılları kovalamış o günlerden sonra aradan tam yirmi dört yıl geçmişti. Yıl 1996. Tekrar gelmişim Burhaniye Vakıflar Öğrenci Yurdunun kapısının önüne. İçeriye yine endişe ile girdim. Yemekhane penceresinden dışarısını izleyen iki kişi, geleceğimi duymuş olacaklar ki gördüklerinde koşarak gelmişler, kapıda karşılamışlardı beni. Bunlardan birisi tanıdık bir simaya benziyordu. Kim bu şişman adam? Diye düşünürken yurttan kaldığım yetmişli yıllar birden şerit gibi serildi gözümün önüne. Tanımıştım. Her gün bize yemek hazırlayıp, sonrada bıkip usanmadan dağ gibi bulaşıkları elleriyle bin bir emekle yıkayan, Mustafa usta! Diye çağırduğumuz Mustafa Yıldırım aşçıdan başkası değildi bu.

- " Hoş geldiniz, çok sevindik, hayırlı olsun." Diyerek birisi koşarak açmıştı karşı odanın kapısını. Birlikte içeriye girdik. Ben, girişteki ilk koltuklardan birisine oturup onlarla hasbihal etmek istemişim. Aşçı Mustafa ve yanındaki diğer memurlar: "-Olur mu Müdür Bey, sizin yeriniz burası. Lütfen yerinize buyurun." diyerek yurt müdürü makam koltuğunu geriye doğru çekti. Koltuğa oturduğumda tarifi imkânsız duygular yaşamıştım. Bunlar hiç unutulmaz anılar olarak hafızama kazınmıştı.

Müdür odası yirmi dört yıl önceki aynı odaydı. Her şey bildikti bana. Camdaki müdür yazısı, koridordaki ilan tahtası, duvardaki büst ve öğle

yemeği için biraz sonra çalan yemek zili de tanıdık çıkmıştı hep.

"Çocuk olup, öğrenci olduğu bir yere yıllar sonra idareci olmak herkese nasip olmaz." Diyorlardı birbirlerine personel. Günler geçiyordu. Yurdu gezerken olağan üstü duygular ile yükleniyordum. ıslık çalarak geçerken müdür tarafından çağırılıp;

- "Sesin çok mu güzel? Bir daha içerde ıslık çalma" diye uyarıldığım koridor burası değil mi? Şurası geç saatlere kadar ders çalıştığımız der-shane, burası horultular içerisinde uyuduğumuz yatakhane. Pencere dibindeki şu ranza; alışık olmadığım için bir seferinde uyukuma ikinci katın-dan aşağıya düştüğüm, tırmanarak çıktığım gaile. Aynı yastık değil ama işte burası da bir gece, çok dişim ağrıdığı sabaha kadar gözyaşlarıyla ıslat-tığım yastığının yeri. Aynı kapı mı bilinmez ama liseliler katına gittiğimizde "Siz küçüksünüz işiniz bitince hemen inin aşağıya" diye dışarı çıkartıldığımız kapı da burasıydı. Tanımıştım.

Babamın vefat haberini aldığımda ikinci sınıftay-dım. Ağladığımı ve üzüldüğümü kimse anlamasın diye banyoların karanlık bölmelerine kaçtığım, elektrik direkleri ışığında melül, mahzun ve nemli gözlerle dışarı seyrettiğim işte bu pencere idi. Şimdi sanki hepsi de bana gülümsüyor gibiydiler.

Karşıda duran geniş toplantı salonu ne öğütlere, ne azarlara şahit olmuş kimleri ağırlamıştı. Hey gidi günler hey!.. Yurt müdürü sık sık ders not-larımızı sorar, zayıf olanları azarlar, dersleri iyi olanlardan övgüyle bahseder, "Siz vakıf ekmeği yiyorsunuz, çok çalışmalısınız, vakfı bırakanlara layık olun, yoksa vebal vardır." derdi.

Planlarım vardı. Anketler yapacak, sonra isteğe göre vakıf öğrencilerine en iyi yemekleri yaptır-acaktım. Kuru fasulyenin yanında soğan yemek serbest, pilavın yanında bardakta ayranda olacaktı. Zamanına göre, yanında salatalar olacak ve bolca sevilen tatlılar çıkacaktı yemeklerde. Patlayan futbol topunun parasını öğrencilerimiz-den toplatmayacak, gündüz büyüklerden sıra gelmeyen küçükler, gece yurdun sahaya bakan bazı ışıklarını yaktırıp, hafta sonları onların da maç yapmalarına izin verecektim.

Geç saatlere kadar ders çalışır karnımız acıkur,

yiyecek bir şeyler arardık. Gece yarlarına kadar ders çalışıp karnı acıkan yorgun öğrencilere elde olandan, peynir ekmek dahi olsa verecek, onları gönülden destekleyecek ve tüm okullarda en iyi öğrenciler, Vakıf öğrencileri olacaktı. Planlarımı bir bir uygulayıp gülüyordum.

Bir gün okullar arası güreş müsabakalarında derece alan vakıf öğrenciler hakkında yapılan ödül töreninde:

- "Vakıf çocukları çok iyi." Dendiğinde, ben de:

- "Olacak o kadar. Onlar vakıf ekmeği yiyorlar, dualı ekmektir vakfın aşısı, ekmeği. Bunların her birisi ileride birer vakıf adam olacak." Demiştim, onurla.

Onlara insan sevgisini, hayrı, paylaşmayı ve vefayı öğretecektim.

Kaldığımız lojmanın üst katlarında öğrenci yatakhanelerinin birinde bir gece, sessizliği bozan sesler işitmişim. Yukarıya çıktığımda yatakhane ışıklarını yanık, birkaç kişiyi de ayakta gördüm. Gece bekçisine "Belli aralıklarda yatakhaneleri dolaş, üstü açılanları ört." diye sık sık tembih ederdim. Galiba o dolaşılıyor, diye düşünürken içeriye girdiğimde hepsini bir öğrenci yatağının başında endişeli bakarken görmüştüm. Bu öğrenci İsmail idi. Çok rahatsız olduğu için uyuyamamış, iniltilerinden arkadaşları da uyanmıştı.

İsmail, anne ile babası ayrı yaşadığı için bakanı olmayan yalnız kalmış, dünyada yarar hiç kimsesi olmadığına inanan, çocukken dayısının yanına sığınmış, orta birinci sınıfta okuyan küçücük, garip bir çocuktuktu. Raporlu olduğundan birkaç gündür okula gitmediğini biliyordum. Dokundum. Yüzü kıpkırmızı olmuş ateşler içinde yanıyor, inliyordu. Bu saatte beni de yanında görünce çok duygulandı. Geçmiş olsun. Ne oldu İsmail? Deyince, göz pınarlarından yanaklarına sessizce yuvarlanan yaşlarla birlikte, bîçare bana bakabildi.

- Doktora gitmiştin iyileşemedin mi? dedim. Nemli göz kapaklarını sadece yukarı kaldırabilirdi. -İlaçlarını kullanıyor musun? dedim. - Sustu.

İlaç alamamış ki, dediler arkadaşları.

Anlamıştım. Doktor ilaç yazmış ancak parasızlık-tan ilaç alamamış, ateşler içerisinde aç, bî-ilaç,

nâçar ve fark edilmeden yatıyordu İsmail. Hemen hastaneye kaldırdık.

Ertesi günü, Sosyal yardımlaşma vakıflarının denetimi amacıyla ilçede bulunan Genel Müdürlüğümüz müfettişlerinden Mustafa Batu Beye konuyu açmış, böyle öğrenciler için çareler düşünmüştük. Bunun en kolay yolunun sosyal yardımlaşma vakfı bütçesinden olabileceğini anladık. Zamanın Burhaniye kaymakamı Kadri Öner Beyin desteğiyle bundan sonra ihtiyaç sahibi olan hasta öğrencilerimizin ilaçlarını vakıftan almaya başladık.

İki üç gün sonra İsmail'i gördüğümde yüzü gülüyor, artık ağlamıyordu. Beni gördüğünde ilk söylediği şey: "Vakıflardan ve vakfı bırakanlardan Allah razı olsun. Vakıflar olmasa idi ben ne yapar,

nasıl okurdum." sözü olmuştu. Aç ve açıkta olmayan vakıf öğrencilerimiz bundan sonra ilaçsızda kalmayacaklardı. Vakıflar, kimsesizlerin kimi, nemli gözlerin kuru mendili olmuştu. "İşte Vakıflar bu." dedim kendi kendime.

Hepsi bana bakıyor, beni gözlüyor bizden hizmet ve birileri de onlardan hayır dua bekliyordu. Vakfın yıllarca bize verdiği emeğin bizleri bir vakıf insan yaptığını düşünüyorum: "Evkafta çalışmak ve vakıf insan olmak ne güzel, ne büyük onur." diyordum.

Şimdi, vakıf ruhuna hizmet etme ve yeni vakıf insanlar yetiştirme zamanıydı. Sonsuz minnet ve şükran olsun bu vakıfları bırakanlara... Yine sonsuz gayret ve kuvvet olsun ki bu davaya hizmet edenlere, yürekten gönül verenlere...

SEBAHAT CEYLAN - ANKARA
YARIŞMA İKİNCİSİ

GARİPLERİN KAPISI: VAKIFLAR

Memuriyetimin dördüncü yazına yeni giriyordum. Memuriyet hayatımın en başarılı yıllarıydı. Çünkü en çalışkan memur ödülü alıyordum. Vakıf geleneğini sürdürmek en büyük idealimdi. Bu gelenek memuriyet hayatıma engel değildi. Çünkü bu kıymetli gelenek ve memuriyet hayatımı iç içe yaşatan tarihi, köklü, ecdat yâdigarı bir kurumda çalışıyordum.

Vakıf Gureba Hastanesinde Başhekim Sekreterliği yaptığım günlerde, gönüllü olarak çalıştığım akşamlardan biriydi. Nöbetçi ekip ile hastanenin kontrollerini yaptık, hasta ziyaretlerimizi tamamlayıp çalışma odasına döndük. Ertesi gün için yapılacak işlerin hazırlığını ve o gün kalan işleri tamamlamak üzere daktilonun tuşlarına asıldım. Saatler on bire yaklaştığında bir çay molası verdik. Nöbetçi şefimiz, sorumlu hemşire ve ben, nöbetçi memur ile birlikte hastanenin günlük sorunlarından bahsediyorduk. Hastanenin giriş kapısındaki zilin çaldığını duyduk. Kapıyı açtık, genç bir bey ve bayan bir battaniye içinde sarılı yaşlı, zayıf, çökmüş bir yaşlı teyzeyi getirdiklerini gördük. Nöbetçi şef hocamızla hemen içeri aldık. Yaşlı teyzeyi tekerlekli sandalye ile yirmi altışar kişilik dahiliye koğuşuna götürdük. Bu arada bende hasta yakınlarını alıp yatış işlemleri için acil karantinaya gittik. Hasta ile ilgili bilgileri sorduğunda, hastanın komşuları olduğunu, hastanın kimsesiz olduğunu, bugüne kadar baktıklarını, bundan sonra bakamayacaklarını söylediler, bunları dinlerken nüfus cüzdan bilgilerini kaydettim ve hasta yakınlarından kendilerinin de nüfus cüzdanlarını görmek istediğimi ifade ettim. Aceleyle geldiklerini, unuttuklarını söylediler. Bu arada dikkatimi çeken tek şey, genç beyin sesinin titrek, heyecanlı ve bir an evvel gitmek için aceleci bir davranış içinde olduğuydu. Nitekim işlemler bitti, hasta yakınları hastaneden ayrıldılar. Nöbetçi şef ve sorumlu hemşire arkadaşla tekrar bir araya geldik. Hastanın kıyafetlerinin değişmesi gerekiyordu. Hemşire arkadaşla hastanede kaldığım için çamaşırlarımızdan getirip bir duş aldırarak, tırnaklarını kesip saçlarını güzelce

taradık. Bu arada yaşlı teyzenin hem mahzun, hem üzgün, hem de sevinçli bir hali vardı. Bizimle göze gelmek istemiyordu. Koridora çıktığımızda hasta yakını olan beyin ayrılırken arkasına dönüp baktığını, sanki bir parçasını bırakmış gibi davrandığını söyledim. Tekrar hasta teyzenin yanına döndük. Tezcecğim, seni hastaneye getirenler gerçekten komşun muydu? Biz senin her türlü hizmetini ve tedavini ücretsiz yapacağız, o bakımdan çekinme dedik. Derin ve uzun bir ah çekişle evet, onlar benim oğlum ve gelimimdi. Bana bakmıyorlar, daha doğrusu beni istemiyorlar. Gece beni getirmelerinin sebebi de, konu komşu görmesin, hastane de gece bizi geri çevirmez diye getirdiler. Eğer sizde beni gönderirseniz, ki bunu sizden beklemiyorum ama götürüp beni denize atın daha iyi olur, diyerek gözyaşları süzülüp aktı. Tüm içtenliğimle söylemeliyim ki böyle bir durumla karşılaştığım için kendimi bahtsız hissettim. O akşamımız bitmek bilmedi. Hüznümüz zaman zaman öfkeye, zaman zaman da böyle kurumların yaşatılması gerektiğine, hatta çoğaltılmasına yönelik yoğunlaştı. Şu bir gerçek ki, bu dokunaklı hayattan sadece birisiydi. Binlercesi yaşıyordu, değişiklik sadece bizlerin görmemesiydi. Müşkülâtını bizlere gelip de çözümler diye fakir, garip ve kimsesizleri beklemeyelim, onları arayıp bulalım. Aramızda eriyip gitmesinler...

NİLGÜN KARAKAŞLAR - KASTAMONU
YARIŞMA ÜÇÜNCÜSÜ

VAKFEDEN, SONSUZA KADAR TAKİPÇİSİ DE OLUYOR

Vakıf, evkaf diye anıldığı zamanlarda, mallarını hayır amaçla vakfedenler, onların işletmesini, zamanla yıpranabilip, tamiri gerekebileceğini de düşünerek vakıflar kurmuşlar. Kastamonu Vakıflar Bölge Müdürlüğü'nde çalışmaya başladığımda, vakıf açısından da zengin bölgede durumu hayranlıkla gözlemiş, böyle vakıfları kuranlara ayrı bir minnet duymuştum.

Mesleğim avukatlık olduğundan, işimde vakfın ilk kuruluşundaki durumunu da öğrenme imkânına sahip olabiliyorum. Bir gün, Kastamonu'nun Tosya ilçesinden vakıf kiracısı olan bir hamamcı, Bölge Müdürlüğü'ne gelerek, Belediyenin kendisinden su parası istediğini, hamamların sularıyla birlikte vakfedilmiş olduğunu duyduğunu, belediyeye bu parayı ödemek istemediğini, zorlanacağını, suyun da vakıf suyu olduğunu bildirecek yardımcı olmamızı istedi. Vakfiyesinden hamamın gerçekten suyu ile vakfedildiğini saptayınca, Belediyenin vakıf suyuna yaptığı müdahalenin önlenmesi için dava açtı. Ama davayı açıp, hamamın vakfediliş şartlarını anlatan, vakfiye denilen belgeyi sunmakla iş bitmiyor. Kaynağın hâlâ kaynağını, kurumadığını da mahkemede de ispat gerekiyor.

Devlet Su İşleri Bölge Müdürlüğü'nden bu işlerden anlayan bir jeoloji mühendisini de refakate alarak mahkemenin belirlediği günde durumu tespit için keşif yapıldı. Bizim tanığımız, o yörede daha önce orman muhafaza memuru olarak hizmet yapmış olan bir kişiydi. Onun tarifi ile eskiden suyun geldiği bölge bulundu. Keşifte bir de kazıcı var. Elinde kazması, küreği, bilirkişinin kaz dediği yeri kazıyor. Kazılar neticesi bilirkişinin derz dendiğini söylediği su kanalları bulundu. Eskiden yapıldığı belli. Eski taşlarla yapılmış, altta bir taş, kenarlarında birer taş. Kaynağı bulmak için derzlerin yönünde etrafı kazdırma devam ettirdi bilirkişisi. Etraf delik deşik, arada bizim derzler. Neticede epeyce kazı yapıldı. Derzlerin yönü belirlendi. Ama ilk başladığı yer bulunamadı. Mevsim kış. Aylardan ramazan ayı. Keşif heyetindeki herkes oruçlu. İftar vakti yaklaşmış, hava kararma-

ya başlayınca, hakim, gelecek hafta devam etmek için bir gün belirleyerek keşfi bitirdi.

Üzüldüm. Çünkü gidişat iyi değil. Kaynak kurumuş gibi, derzler de kuru.

Keşiften sonraki bir akşam evimde misafirlerimle birlikte otururken, Ilgaz Dağının bir bölümünde gerçekleşen bu keşfi, bir nevi dağ yürüyüşü yaptığımı sohbet olsun diye anlattım. Konuklarımdan biri, ortak bir dostumuzu anarak "Ali Bey nerede bir kaynak varsa, tel çubuklarıyla bulur; bağında, bahçesinde kuyu açmak isteyip de en uygun yeri bulmak isteyen pek çok insana da yardımcı olmuştur." dedi. Yarı şaka, yarı ciddi konuşuldu; gülüştük. Bahsedilen kişi, herhangi bir kişi değil. Kastamonu Belediyesinde Su İşleri Müdürlüğü yapmış, pek çok suyu da şehir şebeke suyuna bağlayarak Kastamonu'da su sorununun çözümüne katkıda bulunmuş bir kişi.

Ben konuşmadan etkilenmişim. Sabah Ali Bey'i aradım, meseleyi anlattım. Kaynağı bulmakta bana yardımcı olmasını istedim.

Memnuniyetle kabul etti. Hamamcıyı aradım. Bir kazıcı bulmasını, Pazar günü keşif yerine gideceğimizi söyledim. Eşimle birlikte Ali Beyi de alarak Tosya'ya gittik. Oradan hamamcı, bir de kazıcıyla keşif yerine yollandık. Araba ile gidemiyorsun, birkaç kilometre geride aracı bırakıp yürüyerek ulaşıyorsun.

Ali Bey'e bilirkişinin bulduğu derzler ile aynı bölgede belediyenin dağdan çeşitli yerlerden gelen suları topladığı ana bağlantı noktasını gösterdim. Ali Bey, bilirkişinin gelecek hafta kazdıracağı yöndeki derzlere baktı. "Kaynak varsa bu tarafta olamaz, derzler kuru, boşu boşuna oraya bakmayalım." dedi. Belediye sularının o civardaki bağlantı noktasının etrafında, toprak altındaki boşlukları tespit ettiği iki tel parçası ile dolaştı. Öylesine iki tel parçası, bizler elimize aldığımızda hiçbir şey ifade etmeyecek tel çubuklar. Tespit ettiği boşlukları kazdırdı. İçi ıslak yeni derzler bulunca, kaynağın yönünü tespit için bir iki kazı daha yaptırdı. Mahkemenin yaptığı keşifte bilirkişinin

belirlediği yöne 180 derece ters yöndeydi, yeni derzler. Kaynakta su olduğunu belediye suyuna katıldığını söyledi. Ama suyun çıktığı yeri bulmak o an için mümkün değildi. Şöyle böyle derken yine akşam olmuştu. İftar vakti yaklaşmıştı. Kastamonu'ya döndük.

Bir iki gün sonra mahkemenin önceden belirlediği keşif gününde aynı yere mahkeme heyeti ile gittik. Ilgaz, bilinen şarkısından anlaşılacağı gibi yüksek bir dağ. Keşif heyeti kalabalık. Hâkim, kâtip, mübâşir, davalı belediyenin vekili, hamamcı, iki kazıcı, mahalli bilirkişiler, heyeti götüren şoför.

Hâkim ve bilirkişiyeye, Ali Bey'le bulduğumuz yeni yönü gösterdim. Daha önce bulunan derzlerle aynı nitelikteki hafif ıslak derzleri görünce, bilirkişi de bu yeni yönde keşfe devam etti. Hep birlikte dik yamaçlar aşılıyor. Kazıcılar arada kazı yapıyor, derzler devam ediyor mu diye. İçinde su olan ilk derz bulunacak. Saatlerce bu böyle devam etti. Akşam yaklaşıncaya zaten soğuk hava iyice soğudu. Buraları bilen kişiler usulünce ateş yaktılar biraz ısındık, tekrar devam.

Mahalli bilirkişilerden biri, vaktiyle orada bir onarım yapmış, davalı Belediye çalışanı. Yeri bilse bile söylemesi zor. Kaynağı başka gören de olmadığı için itirazsız kabullenmek zorundasın. Güvenmiyorsun da.

Kilometrelerce yürüdük. Bir noktadan sonra hakim ben burada kalacağım, siz devam edin dedi. Jeoloji mühendisi, mahalli bilirkişi, ben ve davalı vekili devam ettik. Derzler var ama içinde su yok. Yan taraftan belediyenin su borusu geçiyor. Mutlaka kaynak noktasında birleşecekler ama, o nokta bulunamadı. Artık kimse devam edebilecek durumda değil. Hava kararıyor. İnsanlar aç. Kimi iftara davetliyim diyor, kimi iftarda evde konuklarım olacak diyor. Hâlâ dağın tepesindeyiz. Dönelim, bulunamıyor, dendi. Keşif bitmişti.

Çok üzüldüm. Var olan kaynağı bulamıyoruz. Devam edelim dense, bütün yorgunluğuma rağmen kilometrelerce daha yürümeye razıyım. Dönüş başladı. Kızgınlım, mahalli bilirkişinin kaynağı bulmayışına... Tarafli hareket ediyormuş gibi geliyor. Adamcağız gerçekten aradı ama, samimiyetine inanmıyorum. Sessizce yürürken içimdeki öfke de büyüyor. İsteseydi, bulurdu gibilerden bir şeyler söyledim. Mahalli bilirkişi kırılmıştı, sustum.

Sadece ben değil, herkes yorgun, herkes öfkeli. Koca bir gün boşa geçmişti. Kararan hava, ikide bir in-

sanların kaymasına sebep olan hafif nemli kaygan çam döküntüleri, geceye kalmadan dönme telâş. Birden mahalli bilirkişi "İşte burası" dedi. İlerlemiş olanlar merakla geriye döndüler. Ben zaten arkalardayım, hemen dediği yere koştum. İlk defa, şehir şebeke suyuna karışan bir kaynağı göreceğim.

Üstü nemli otlarla dolu, otları çekmedikçe de görünmeyecek, parçalanarak açılmış siyah çöp poşetinin üstündeki otları yavaşça çekti, belediye personeli. Suyu çer-çöp düşmesin, kirlenmesin tavrıyla. Poşetin altında ikiye kesilmiş bir kiloluk su pet şişelerinden birinin alt tarafını suyun kaynadığı noktaya üzerine onlarca delik açıp kapatmışlar. Süzgeç görevi görüyor. Kaynayan suyla kalkan toprak, suya karışmasını diye. Bu suyun bir tarafında bizim derzler. Yanına bağlanmış belediye boruları. İnanılmaz bir görüntü, tıpkı, keşfi gibi.

Sonuçta çok uzun bir keşif tutanağı yazıldı. Tutanağın yazılabileceği uygun noktaya inebildiğimizde, her ayrıntının yazıldığı, yorgunluğu taşıyan uzun bir tutanak yazdırdı hâkim. Benim için de, keşifte mutlu son.

Şimdi hem Ali Bey gibi güzel dostlara sahip olduğum için, hem böyle bir kurumda çalışıp vakfedenlerin arzularının gerçekleşmesinde görev alabildiğim için mutlu oluyorum. Vakfeden ruhâniyeti ile vakfını bırakmıyor, sonsuza kadar takipçisi de oluyor diye düşünüyorum.